

Tuokiokuvia eräältä puheenjohtajalta

Andreo Larsen

Vanhassa valokuvassa seison äitini kanssa piazzalla. Takana on iso rakennus. Siinä lukee Banco di Roma. Vuosi oli 1962. Olin ensimmäistä kertaa vanhempieni kanssa Italiassa. Paikka tuntui heti kotoisalta. Ravintolassamme tarjoilija antoi minulle nimityksen *Piccolo Bandito*. Ehkäpä hän piti minusta.

Aika kului ja vettä virtasi Tiber-joessa. Kouluttauduin lääketieteen ja kirurgian tohtoriksi Helsingin yliopistossa. Sitten lähdin tekemään tutkimustyötä Amerikkaan. Asuimme vaimoni Katrinan kanssa siellä vuosina 1980–83. Se oli tieteellisesti hyvin antoisaa ja tuottoisaa aikaa. Mutta sillä oli myös yllättävä muu seuraus: meistä tuli eurooppalaisia. Erittäin eurooppalaisia.

Joskus pitää mennä kauas, jotta näkisi terävämmin. Opimme ymmärtämään ja syvästi arvostamaan omaa eurooppalaista kulttuuriamme ja sivistystämme. Monessa mielessä Amerikka on parodia Euroopasta, ei välttämättä kauhean hauska.

The National Institutes of Health Washington D.C:n kupeessa oli ja on hyvin kansainvälinen paikka, ja osa huvia ja hyötyä siellä oli tutustua monenmaalaisiin kollegoihin. Rakennuksessamme asui roomalainen neurologi Alessandro Denaro perheineen. Heidän kanssaan olimme heti samalla aaltopituudella. (Olemme edelleen pitäneet yhteyttä Sandroon.) Osastollani oli myös englantilainen kollega Chris. Hän oli briljantti neurologi, mutta hän ja perheensä, vaikka ihmisinä ihan mukavia, olivat täysin eri planeetalta. He olivatkin brittejä. Toisin kuin meille, heille Amerikka oli järkyttävä kulttuurishokki. *Look what they have done to our language!*, kauhisteli Chrisin vaimo.

Äitini oli historianopettaja, ”kävelevä nahkaselkäinen historian hakuteos”. Hänellä oli taito tehdä historia kiinnostavaksi ja eläväksi. Sekä tärkeäksi. On ilman muuta hänen ansiotaan, että rakastan historiaa. *Parasta, mitä historia antaa meille*, sanoi Goethekin, *on sen herättämä innostus*.

Mutta miksi erityisesti Rooma? Äiti käsitteli eri kulttuureita tasa-puolisesti, mutta silti minulle kolahti Rooma. Ei Egypti, ei Kreikka, ei Kaksoisvirranmaa. Rooma.

Yksi merkittävimpiä asioita Rooman ja Italian tärkeydessä on historian katkeamattomuus. Kulttuurimme siemen kylvettiin Kaksoisvirran maassa ja Kreikka vaikutti antiikin aikana paljon sen kehitykseen. Mutta näissä maissa kehitys pysähtyi. Siellä näkee raunioita. Rooman valtakunnassa historia ja kehitys eivät katkenneet koskaan. Aikakaudet seurasivat toisiaan. Rooma on aidosti kulttuurimme kehto. Historia ja kulttuuri ovat siellä läsnä lähes joka paikassa. Siellä voi myös ymmärtää kristinuskon Rooman valtakunnan pysyvänä lahjana sivistyneelle maailmalle. Kun tähän vielä lisää taiteen, ruoan ja viinin, intohimo Roomaan lienee varsin ymmärrettävää. Rooma on lähes kaikkea. Rooma on Jumalan kaupunki ja Rooma on maallisen mahdin kaupunki. Rooma on rakkauden kaupunki ja synnin kaupunki. Ja Rooma on ennen kaikkea Ikuinen Kaupunki.

Palattuumme eurooppalaisen sivistyksen pariin 1980-luvun puolivälissä alkoivat sitten toistuvat vierailumme Roomassa ja vähän muuallakin Italiassa. Totesimme myös sen, että Italiassa puhutaan italiaa, eli englannin kielen hallinta oli siellä siihen aikaan hyvin niukkaa. (Nyt se on hieman parempaa.). Ensimmäisiä kertoja illastaessamme roomalaisessa ristorantessa, minuun iski vahva tarve puhua italiaa. En ollut sitä opiskellut, mutta uskoin pärjääväni aivan hyvin. Perheessäni oltiin musikaalisia ja minäkin olin soittanut pakkopianoa, joten tiesin siis hyvin mitä on *piano* ja *forte* ja *adagio* ja *lento* ja *crescendo* ja *diminuendo* ja *applause* ja *fiasco*. Lisäksi lääkärihän tietää paljon latinankielisiä sanoja, jotka ovat melkein kuin italiaa. Ja tiesin hyvin myös pizzan, spaghetin, macaronin ja vino rosson. Joten, näin erinomaisen lingvistikaisesti varustautuneena ryhdyin innolla puhumaan italiaani. Hajanaisesta solkkauksestani huolimatta jonkinlaista ajatustenvaihtoa syntyi. Sen jälkeen muistui mieleen, mitä Mark Twain sanoi ranskalaisista: *Ranskalaiset ovat maailman tyhmintä kansaa. He eivät ymmärrä edes omaa kieltään, kun minä puhun sitä heille.*

Mahtoivatko italialaiset ymmärtää omaa kieltään, kun minä koetin sitä puhua? He kuitenkin yrittivät ymmärtää, heillä on halu kommu-

nikoidea. Päätin silti, että minun olisi opiskeltava italiaa kunnolla. Ja niin sitten ryhdyin ottamaan yksityistunteja. Tajusin, miksi italia luokitellaan keskivaikeaksi kieleksi. Nyt se sujunee minulta paremmin. Ja kyllä Italiassa on tärkeää osata italiaa, edelleenkin.

Varsin epätavallinen seikka lisäsi meidän Roomassa käyntejämme: potenssilääketiede. Tämä vaatii hieman taustaa. Lääketieteellistä erikoisalaani on kliininen neurofysiologia. Se on diagnostinen ala, joka tutkii keskus- ja ääreishermoston toimintaa ja sairauksia. Vielä 1970-luvulla lääkäreille opetettiin, että impotenssi on psykiatrinen vaiva. (Erityisesti lankomiehellä, ei tietenkään potilaalla itsellään.) Sitten ymmärrettiin ruveta selvittämään vaivan elimellisiä syitä, ja verenkierron ratkaiseva merkitys tajuttiin (vaikka jo Leonardo da Vinci oli sen todistanut). Ja toki hermoratoja tarvitaan myös.

Eiran Sairaalaan oli perustettu tutkijaryhmä tutkimaan ja hoitamaan impotenssia. Kollegat siellä pohtivat, että urologien ja verisuonikirurgin lisäksi olisi hyvä olla joku, joka tutkisi hermoratojen toimintaa, niinpä minut pyydettiin mukaan. Niihin aikoihin maailmalla kehitettiin erektiohäiriön pistoahoito, ja me olimme hyvin mukana kansainvälisessä kehityksessä. Se oli erittäin tehokas hoito, ja on edelleenkin hoidoista tehokkain. Mutta sensitiivisellä hetkellä räpeltäminen neulojen ja ruiskujen kanssa on vähintäänkin epäromanttista, tai täysi katastrofi. Mietin, että asia voitaisiin hoitaa paljon tyylikkäämmin ja helpommin insuliinikynän tyyppisellä välineellä ja ryhdyin selvittelemään asiaa. Osallistuin vuonna 1992 seksuaalilääketieteen maailmankongressiin Milanossa, ja sieltä se löytyi! Roomalainen kollega Ermanno Greco oli kehittänyt juuri sellaisen kynänmallisen injektiovälineen, jota olin haikaillut. Minun tehtäväkseni jäi järjestää välineelle maahantuonti ja käyttöönotto (ensin Eiran Sairaalassa ja Diakonissalaitoksella) – ja tietysti tiedottaminen. Ermannon kanssa syntyi sitten paljon tutkimuksellista yhteistyötä, minkä vuoksi ”jouduimme” usein vierailemaan Roomassa.

Kyseinen injektioväline sai Suomessa nasevan nimen ”potenssikynä”. Olin niihin aikoihin erään lääketieteellisen säätiön hallituksessa. Siihen kuului myös talouselämän edustajia, mikä tärkeää oli-kin. Erään kokouksen jälkeen illallisella tuli puhe, kuinka ollakaan, seksuaalilääketieteen uusista tuulista (kaikki hallituksen jäsenet

olivat miehiä) ja kerroin potenssikynästä. Pankinjohtaja oli hetken mielteliään näköinen ja totesi sitten: *En ole vielä kynää tarvinnut, on kumi riittänyt.*

Olimme siihen mennessä tutkimusryhmämme kanssa testanneet useita potenssihäiriöön tarkoitettuja lääkkeitä ja minulle oli syntynyt hyvin selkeä käsitys asiasta: ei ole mahdollista kehittää suun kautta otettavaa lääkettä, joka olisi tehokas, selektiivinen ja turvallinen erektiohäiriön hoidossa. Olin väärässä.

Kun minuun otettiin yhteyttä tehdäkseni Suomessa tarvittavat tutkimukset uudesta lääkkeestä, farmakologiselta nimeltään sildenafili, suostuin toki, joskin epäilykseni olivat vahvat. (Kyseinen lääke oli alunperin tarkoitettu sydänvaivoihin, mutta niihin se ei tehonnut. Ilmeni kuitenkin, että sillä oli yllättävä sivuvaikutus miehiin.) Jo ensimmäisten testaamieni koehenkilöiden myötä ilmeni, että kyseessä on vallankumouksellinen lääke. Se sai kauppanimen *Viagra*.

Ketään ei kiinnosta polyneuropatia, enkefalopatia tai hermojuurivauriot, jotka ovat kliinisen neurofysiologin varsinaista leipää ja voita. Mutta kun puhutaan navan alapuolisista toiminnoista, johan ilme kirkastuu ja kiinnostuksen pilke loistaa silmäkulmissa. Seksiin liittyvät asiat kiinnostavat mediaa aina. Andy Warhol on sanonut, että *anybody can be famous for 15 minutes*. (Ja hän sanoi sen jo vuonna 1968!) Minäkin sain kokea oman varttituntisen julkisuutta. Koska olin ainoa lääkäri Suomessa, joka siihen mennessä oli Viagraa tutkinut, olin hetken valtakunnan potenssilääkäri. Tavallaan sillä saralla urani huippu oli se, kun pääsin *Suomen Kuvalehden* kansikuvapojaksi, ja erityisesti se, kun pääsin *Kymmenen Uutisten* loppukevennykseen. Sittemmin, kun tablettihoito vakiintui joka terveyskeskuksen valikoimaan, minä hiivuin taka-alalle ja palasin neurofysiologian sähkömaailmaan. Neurofysiologin virka minulla oli HYKS:ssa, Diakonissalaitoksella ja KNF-laboratoriossa.

Rooman käyntiemme kiihtyessä, syntyi ajatus omasta kodista Roomassa. Aloimme pikkuhiljaa tunnustella maastoa ja ihan muuten vain piipahtaa asunonäytöissä, ilman sen vakavampaa aietta sitoutua.

Mutta asiat voivat kehittyä nopeasti. Kun näimme tulevan kotimme, se oli rakkautta ensi silmäyksellä. Ja niin lähellä Pantheonია!

Sen halusimme. Mutta asiaan liittyi taloudellisia vaatimuksia, emmekä siinä vaiheessa olleet vielä kuvitelleet ryhtyvämme hieromaan kauppoja ja investoimaan. Nyt tarvittiin rahaa ja pian. Käytimme kaikki luottokorttien suomat mahdollisuudet ja saimme kuin saimmekin käsirahan kasaan ja maksoimme sen.

Ja heti kun se oli tehty, meitä odotti tärkeä tapaaminen. Menimme Villa Lanteen, missä Päivi Setälä otti meidät ystävällisesti vastaan, esitteli taloa ja tarjosi proseccoa. Ja kävi ilmi, että se oli hänen viimeinen työpäivänsä johtajana siellä. Ystävyytemme ja kontaktimme jatkuivat tiiviinä siitä lähtien.

Vanhasta kartasta ilmeni, että meidän talomme kohdalla oli keskiajalla kirkko, joka oli omistettu pyhimyksille Kosmas ja Damianos. Kun nykyinen palazzomme valmistui vuonna 1565, kirkko jäi talon alle ja seurakunta jakautui lähikirkkojen helmaan (San Giovanni della Pigna ja Santo Stefano del Cacco. Kumpikin vain kivenheiton päässä.) Kirkko sijaitsi suoraan meidän kotimme kohdalla, meidän lattiamme alla. Kosmas ja Damianos sattuvat olemaan lääkäreiden suojeluspyhimyksiä. Joku sanonee, että onpa hauska sattuma. Tai sitten kyseessä ei ole sattuma.

Helsingin Diakonissalaitoksen vuonna 1998 järjestämän urheilulääketiedeseminaarin yhteydessä istuin lounaalla kollega Timo Sahin ja hänen historianopettajavaimonsa Sinikan kanssa samassa pöydässä. Sinikka oli jo silloin Villa Lanten ystävät ry:n hallituksessa ja juttu lipsahti helposti Roomaan. Pekka Korpisen puheenjohtajuus yhdistyksessämme oli lähestymässä loppuaan ja Sinikka keksi, että minä voisin olla mahdollinen seuraaja. Ilmeisesti hänen ehdotustaan kannatettiin hallituksessa, koska minut kutsuttiin puheenjohtajaksi. Suostuin tietysti mielelläni moiseen kunniatehtävään. Päätin myös liittyä yhdistyksen jäseneksi. (Minut hyväksyttiin!). Silloin minusta tuntui, että olin ainoa yhdistyksessämme, joka ei ollut vielä koskaan asunut Lantessa (Varmaankaan en kuitenkaan ollut ainoa.)

Samanlaisella, täysin realiteeteista irrallaan olevalla, tähänmeiltä-hoituu-asenteella, jolla olin aloittanut italian kielen puhumiseni, ryhdyin tuoreena puheenjohtajana myös toteuttamaan yhdistyksemme missiota. Menin tapaamaan Lanten uutta johtajaa Christer Bruunia. Lounastimme ja juttelimme mukavia. Sitten ky-

syin, mitä Villa Lante tarvitsee. Christer, ajatellen, että erikoisiinkin kysymyksiin vastataan, totesi että tarvitsemme uuden auton. Ja minä rempseästi vastasin: *ja senhän me hankimme!*

Christer kertoi myöhemmin miettineensä, että kaikenlaisia tyyppejä niitä löytyy, mutta eiköhän realiteetit opeta ja palauta miehen maan pinnalle. Mutta niin vain kävi, että onnistuimme sen auton hankkimaan. Tästä kiitos kuuluu tietysti aktiiviselle jäsenistöllemme, joka varainkeräyksessä hellitti omien ja tuttaviansa kukkaroiden nyörejä, ja erityisesti Veholle ja johtaja Dieter Aminoffille, joka tuli hienosti meitä vastaan.

Varainkeräys on haasteellista työtä, kuten jokainen asiaa yrittänyt tietää. Siinä saa kokea ylä- ja alamäkiä, varsinkin alamäkiä. Mutta se on myös opettavaista.

Minulla oli siihen aikaan yhteyksiä lääketeollisuuteen ja pyrin tietysti häikäilemättömästi käyttämään niitä hyväksi kerjuussamme. Myöhemmin sain kuulla, että erään lääkeyrityksen toimitusjohtaja oli päivitelty alaisilleen, että ”*se Larsen haluaa meiltä rahaa johonkin autoon, jolla kuljetetaan jotain juoppoa risupartaista taiteilijaa grappabaarista toiseen ympäri Roomaa*”.

Syy oli tietenkin minun, koska olin virheellisesti korostanut, että Villa Lante on kulttuuri-instituutti. Kuvittelin, että sana kulttuuri avaa joka oven, murtaa kaikki padot. Olin taas väärässä. Ja sitä paitisi, Villa Lante ei ole kulttuuri-instituutti, se on tieteellinen instituutti. Sen jälkeen opin korostamaan sanaa tieteellinen. Rahat kuitenkin tulivat. Ja nyt myös tiedämme, mitä sana ”kulttuuri” merkitsee joillekin yritys-elämän edustajille.

Komea hopeanvärinen kymmenen hengen Mercedes Benz pienoisbussi luovutettiin Villa Lantelle helmikuussa 2000. Auto todella tuli hyötykäyttöön. Sillä ajettiin vaikka minne, kuljetettiin lukemattomia tutkijaryhmiä, opiskelijoita ja muita, ajettiin maanteillä ja maastossakin. Ja se teki hienon 18-vuotisen uran ja kilometrejä kertyi auton matkamittariin pitkälti yli 200 000. Se on autolle paljon. Ja eiköhän sillä johonkin grappabaariinkin poikettu.

Kun tulin puheenjohtajaksi, yhdistyksellämme ei ollut omaa julkaisufoorumia. Olimme mukana Ateenan instituutin ystävien *Helikon*-lehdessä. Koin, tietysti täysin virheellisesti, että olimme siinä

jotenkin lapsipuolen asemassa. Aloin kuitenkin ajaa oman vuosikirjan asiaa, ja hallitus tuki sitä lämpimästi. Sehän toteutuikin ja ensimmäinen *ROMA* ilmestyi vuonna 2002. Emme tietenkään halunneet, emmekä halua, heikentää välejäme veljesyhdistykseemme. Aloimmekin yhdessä järjestää vuosittaista *Mare nostrum* -luentopahtumaa, jossa mukana on myös Lähi-Idän instituutin ystävät. Voi vain toivoa yhteistyön entisestään voimistuvan.

Yhdistyksemme hallituksen kokous pidettiin usein helsinkiläisessä ravintola Amigossa. Ravintoloitsija Marja Svendblad sponsoroit meitä hienolla tavalla antamalla ravintolan kabinetin käyttöömme kokouksen ajaksi ja järjesti aina maukasta italialaishenkistä ilta-palaa. Tällä on täytynyt olla merkitystä, kun päätin ehdottaa, että yhdistyksemme toimesta tekisimme kirjan Italian ruoka- ja juomakulttuurista kautta aikain. Liisa Savusen ja Risto Valjuksen kanssa saimme kootuksi mainion kirjoittajajoukon ja syntyikin *Herkullista historiaa*, hieno kirja, jota ei tarvitse hävetä. Siinä lukijaa viedään Apiciuksesta paavien kautta futuristeihin. Osansa saavat viinit ja grappat, makkarat, juustot ja linnut sekä tietysti pasta. Ja kirjasta tuli myös kaunis, kiitos WSOY:n erinomaisten kuvatoimittajien.

Seuraavana vuonna julkaisin oman kirjani *Rooma – Ikuinen illallinen*, joka käsittelee Rooman ravintolakulttuuria ja paikallishistoriaa. Teosta varten kävimme vaimoni kanssa testaamassa 162 restorantea, trattoriaa, hostariaa ja enoteekkia. Oli siinä syömistä. Sen kirjan kylkiäisenä syntyi vielä *Italian keittiöiden aakkoset – Enogastronominen ensyklopedia Italia-Suomi*, jonka laadimme yhdessä Katrinan kanssa.

Minua ärsytti myös *Beaujolais Nouveau* -tapahtumat. (Olen nähköjään helposti ärsyyntyvää tyyppiä.) Juhlia nyt jotain yhdeltä alueelta tuotettua ranskalaista tuoretta rypälemehua. Pelkkä markkinointitemppu! Ja sitähan se on. Mutta tilaisuudet olivat hauskoja.

Mietin, että onhan myös Italiassa uutta viiniä, joka vuosi. (On kuitenkin huomattava, että *vino novello* ei ole *vino nuovo*. Jokainen viini on uutena ”nuovo”, mutta novello pitää erikseen tehdä.) Italiassa novelloa saa tehdä kaikilla alueilla ja kaikista rypäleistä, eli se voi olla hyvinkin kiinnostava tuote. Aloimme siis järjestää omia tapahtumia vino novellon ja italialaisten keittiöiden perustalle. Ideana oli

saada muitakin Italian ystäviä mukaan, ja heitä on tullutkin. Ihmisten saaminen yhteen hyvän ruoan ja juoman merkeissä on hauskaa ja palkitsevaa. Novellon saaminen maahan vain osoittautui erittäin hankalaksi. Alko ei sitä tuonut, kysyntä mukamas liian vähäistä. Muutamana vuonna Norex Oy toi sitä meille omalla kustannuksellaan, mistä olen johtaja Henrik Lönnbergille hyvin kiitollinen. Nytemmin yhdistyksemme on luopunut novellon tuottamisesta, luotamme muihin hyviin italialaisiin viineihin. Italiassakin novello-into on hieman tasaantunut. Mutta Vino novello -tilaisuutemme jatkuvat. Se on hyvä.

Kun aloin lähestyä 50 ikävuoden rajapyykkiä, koetin kuumeisesti keksiä keinoa kanavoida aikuistumisahdistustani. Päätin yhdistää intohimoni historiaan ja lääketieteeseen. Kiihättömistä teknisistä edistysaskelista huolimatta monet lääketieteen periaatteet ovat edelleen samoja kuin antiikin kreikkalaisilla ja roomalaisilla. Halusin valottaa sitä perintöä, jota antiikin lääketiede on välittänyt nykyaikaan saakka. Kokosin joukon asiantuntijoita, alansa parhaita tietäjiä. Myös Lanten silloinen johtaja Christian Krötzl, jonka kanssa muutoinkin olimme sosiaalisesti paljon tekemisissä, lupautui kirjoittajaksi ja tuli hienosti vastaan siinäkin, että saimme joukkomme kera kokousta Villa Lantessa ja työstää materiaaliamme. Hikoilimme asian kimpussa, kirjaimellisesti. Oli kesäkuun loppu ja Lantessa ei ole ilmastointia. Kirjaston lattia oli hiestämme märkä. Mutta hyvä kokonaisuus syntyi. Siinä on niin kirurgiaa ja farmakologiaa kuin gynekologiaa ja perinnöllisyyslääketiedettä, Hippokratesta ja Galenosta. On päihteitä ja pyhimyksiä, aivotiedettä sekä historian suurinta tappajaa, tartuntatauteja. Ja tietenkin eettisiä periaatteita ja hyvää elämää. Tuloksemme esitettiin sitten suurelle yleisölle yliopistolla syyskuussa 2003 järjestetyssä luentosarjassa ja julkaistiin toimittamani kirjana *Antiikin lääketieteen perintö*. Kirjan tuoton ohjain yhdistyksellemme. Se on mielestäni edelleen relevantti teos.

Mutta kirjoituspaineita vielä jäi. Kynä poltti kädessä ja Roomasta piti paperille yhä jotain saada. Kun Rooma kerran on niin merkittävä ja vaikuttanut historiaan, niin voisiko sitä olla vielä alueellisesti spesifisempi? Kyllä mielestäni voisi. On paikkoja, jotka symboloivat historiallisia käännteitä tai joissa ne suorastaan tapahtuivat. Päätin,

että tällaisia paikkoja olivat Ara Pacis (Rooman imperiumi), Palazzo Boncompagni (ajanlasku), Santa Maria Maggiore (musiikki), Il Gesù (barokki), Santa Maria Sopra Minerva (tieteellinen vallankumous), Ponte Salaria (fasismi) ja Ponte Milvio (kristinusko). Niistä sitten kirjoitin. Kirjan nimeksi tuli *Käännekohtia Roomassa – Seitsemän paikkaa joissa maailma muuttui*.

Olemme Katrinan kanssa usein käyneet Pietarinkirkon aukiolla, kun paavi pitää messua parvekkeellaan. Erityisesti jouluna, uutena vuotena ja pääsiäisenä. Aukiolla on silloin paljon väkeä ja siellä on aina myös joukko esperantisteja. Heillä on varren päässä noin puolen metrin korkuisia kylttejä, joissa on kussakin yksi kirjain. Ensimmäisessä on E, seuraavassa S, sitten P, kunnes koossa on koko sana ESPERANTO. Se on hyvä idea, se näkyy hyvin kun televisio kuvaa uskovaisten ja uteliaiden laumaa Pietarinkirkon aukiolla. Ja paavi näkee sen parvekkeeltaan.

Kerran päätin mennä puhumaan heille. Minä astuin heidän tykönsä ja sanoin: *Mi estas frutto di esperanto*. En tiedä menikö oikein. Ainakin he hymyilivät ymmärtäväisesti ja ystävällisesti. Joka tapauksessa olin kertonut heille faktan. Suomalainen äitini ja tanskalainen isäni tutustuivat esperantokongressissa. (Siksi myös nimeni on Andreo. Se on esperantoa.) En tiedä onko esperanto maailmanhistoriallisesti tärkeä. Minulle se on.

Kun tuli vuosi 2009, havahduin tajuamaan, että olen ollut kymmenen vuotta puheenjohtajana, yhdestoista alkamassa. Se oli ilman muuta ollut hienoa ja antoisaa aikaa. Luonnontieteellisen koulutuksen saaneelle lääkärielle on ollut äärimmäisen terveellistä saada olla tekemisissä hienojen humanistien kanssa. Olen saanut tutustua Villa Lanten mainioon väkeen, Simo Örmään (ehtymätön tietolähde niin Rooman kuin viinienkin suhteen), sekä moneen hauskaan johtajaan. Minulla oli onni saada työskennellä oivallisten sihteerien kanssa. He olivat Risto Valjus, Eva Ahl (nyk. Ahl-Waris), Kari Valtonen, Heta Saxell, Katariina Mattila-Wuoristo ja Maria Tukia. Sihteerin merkitystä yhdistyksessä ei voi yliarvioida. Sihteerihän tekee kaiken työn ja puheenjohtaja vain yrittää ottaa kaiken kunnian.

Mutta yksitoista vuotta puheenjohtajana on enemmän kuin tarpeeksi (toivottavasti ei silti liikaa.). Yhdistysten hallituksille on tär-

keää aina tietyin väliajoin saada uutta verta ja uusia aivosoluja. Onneksi oli helppo antaa puheenjohtajan viestikapula eteenpäin, kun sen oli valmis ottamaan erittäin kyvykäs, aikaansaava ja sivistynyt Sirkka Stolt, jolla jo oli usean vuoden kokemus työskentelystä hallituksessamme.

En kuitenkaan päässyt tyystin livahtamaan hallitusvastuusta pois ja nyt on jo kahdenkymmenen vuoden rupeama hallituksessa täynnä. Edelleen koen sen etuoikeutena ja kunniana. Niin kuin koira Lanten vaakunassa toteaa: On hienoa palvella jaloa isäntää. Ja palvellessamme Villa Lantea palvelemme myös Eurooppamme ja länsimaisen kulttuurimme asiaa. Rakastakaamme sitä ja olkaamme siitä ylpeitä.

Dos. Andreo Larsen on Villa Lanten Ystävien hallituksen jäsen ja kunniapuheenjohtaja.

Kuva: Suomen Rooman-instituutti.